

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: J. R.
bytem

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojil svojí žalobou proti shora specifikovanému rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ČSSZ ze dne 24. 8. 2018, č. j. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobci přiznán invalidní důchod pro invaliditu II. stupně od 16. 1. 2014 podle § 38 písm. a), § 39 odst. 1 a § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), a s přihlédnutím k čl. 46 a čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen „nařízení č. 883/2004“). Podkladem tohoto rozhodnutí byl posudek o invaliditě Okresní správy sociálního zabezpečení Olomouc ze dne 25. 6. 2018, který stanovil, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti o 60 %, pročez byl shledán invalidním pro invaliditu II. stupně.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž vyjádřil nesouhlas s přiznáním invalidního důchodu jen II. stupně. Požadoval nové posouzení jeho zdravotního stavu, které bude lépe korespondovat se závěry posudku Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Bratislava ze dne 16. 1. 2014, v němž mj. úřad posoudil pokles jeho pracovní schopnosti o 75 %.
4. Novým posudkem o invaliditě vypracovaným posudkovým lékařem ČSSZ dne 31. 10. 2018 bylo zjištěno, že žalobce je invalidní, avšak pro invaliditu II. stupně a nikoliv invaliditu III. stupně. K datu napadeného rozhodnutí i k datu jednání o námitkách nebyly zjištěny skutečnosti, které by vedly ke změně posudkového závěru lékaře OSSZ Olomouc, pročez byl posudkový závěr OSSZ Olomouc potvrzen. Pokud jde o žádost žalobce o nové posouzení jeho zdravotního stavu, které bude více korespondovat se slovenským posudkem ze dne 16. 1. 2014, pak k tomu žalovaná uvedla, že posouzení zdravotního stavu žalobce pro účely stanovení stupně invalidity mohlo být provedeno výhradně podle českých právních předpisů, neboť pro Českou republiku nebyla v příloze VII. nařízení č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 citovaného nařízení. Posudkový závěr lékaře slovenské Sociální pojišťovny tak není pro lékaře OSSZ ani pro lékaře ČSSZ závazný. Článek 49 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se provádí nařízení č. 883/2004, stanoví, že v případě, kdy se čl. 46 odst. 3 základního nařízení nepoužije, má při určení stupně invalidity každá instituce v souladu se svými předpisy možnost nechat stav žadatele posoudit lékařem nebo jiným znalcem podle vlastního výběru. Instituce členského státu však přihlíží k dokumentům a lékařským zprávám správní povahy získaným institucí kteréhokoliv jiného členského státu, jako kdyby byly vydány v jejím vlastním členském státě. Údaje o zdravotním stavu účastníka řízení, které jsou obsaženy v posudku lékaře slovenského nositele důchodového pojištění, tak slouží jako podklad pro posouzení invalidity podle českých právních předpisů. S ohledem na vše výše uvedené pak nemohla žalovaná požadavku žalobce na shodné posouzení zdravotního stavu se slovenským posudkem vyhovět.

II. Žaloba

5. Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, žalovaná nedostatečně věc přezkoumala a nezabývala se posouzením aktuálního zdravotního stavu žalobce. Podle žalované činí míra poklesu pracovní schopnosti žalobce 60 %, pročez žalobce je invalidní pro invaliditu II. stupně. S takovým závěrem žalobce nesouhlasí, neboť

ze zápisu o jednání Posudkové komise Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Bratislava č. 1/2014 ze dne 16. 1. 2014 je zřejmé, že pokles pracovní schopnosti žalobce činí 75 % a jde o stav trvalý.

6. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že věc byla nesprávně a nedostatečně posouzena, pročež soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k novému řízení, v němž se bude zabývat aktuálním zdravotním stavem žalobce.
7. V podání, jenž bylo soudu doručeno dne 31. 7. 2019, žalobce doplnil své stanovisko k věci o vyjádření k posudku PK MPSV ČR ze dne 14. 5. 2019. Žalobce s posudkem nesouhlasil, neboť ten neodpovídá jeho aktuálnímu skutečnému zdravotnímu stavu – způsobu jeho chůze. Posudek pouze kopíruje předcházející posudky (Slovenské poisťovny v Púchově ze dne 5. 12. 2015, OSSZ Olomouc ze dne 10. 7. 2018 a ČSSZ v Ostravě ze dne 31. 10. 2018), které ze svých vlastních zjištěných důvodů vůbec neakceptovaly původní posudek Posudkové komise sociálního zabezpečení Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 16. 1. 2014.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zopakovala výsledky správního řízení a vzhledem k tomu, že žalobce namítal nesprávnost posouzení svého zdravotního stavu, navrhla soudu přezkoumání zdravotního stavu žalobce posudkem Posudkové komise MPSV ČR, která je ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. povolána k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce pro účely přezkumného soudního řízení. Do pořízení tohoto důkazu a jeho vyhodnocení žalovaná setrvala na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Nebude-li u žalobce posudkově uznána invalidita III. stupně, nelze správní žalobě vyhovět a tato musí být zamítnuta jako nedůvodná. V opačném případě, bude-li posudkem PK MPSV ČR u žalobce shledána invalidita III. stupně, ponechala žalovaná rozhodnutí ve věci na úvaze soudu s ohledem na výsledky provedeného dokazování.

IV. Jednání před krajským soudem

9. Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 30. 9. 2019, kterého se zúčastnila pouze zástupkyně žalované. Přestože byl žalobce k jednání řádně předvolán, k jednání se bez omluvy nedostavil. Soud proto věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti. V průběhu jednání soud zrekapituloval průběh soudního řízení a správního řízení, přitom vycházel ze spisů, které byly v této věci vedeny. Dále provedl důkaz posudkem Posudkové komise MPSV ČR ze dne 14. 5. 2019. Obsahu a závěrům tohoto posudku se bude krajský soud věnovat v dalším výkladu v čl. V. tohoto rozsudku. Žalobce dále k žalobě připojil několik listin příloh, které sice neoznačil výslovně jako důkazy, avšak soud se jimi z opatrnosti i z tohoto úhlu pohledu zabýval. Jednalo se o zápis z jednání posudkové komise sociálního zabezpečení č. 1/2014 ze dne 16. 1. 2014 (Vojenského úřadu sociálního zabezpečení se sídlem v Bratislavě), dále o námitky žalobce vůči posudku OSSZ Olomouc, dále o zápis ze zasedání Okružové vojenské lékařské komise ze dne 12. 3. 1982 a 24. 3. 1982, dále o oznámení o provedení zjišťovací lékařské prohlídky ze dne 7. 6. 2018 od OSSZ Olomouc a dále o žádost žalobce adresovanou

vůči ČSSZ s formulací několika otázek souvisejících s vypracovanými posudky OSSZ a ČSSZ na jeho zdravotní stav. Později žalobce soudu doslal ještě novinový článek s názvem „Nie je dost chorý?“ (bez zřejmého data tohoto novinového výtisku). Uvedenými listinami soud neprováděl při nařízeném jednání dokazování, neboť jednak šlo o neaktuální listiny staršího data, a jednak šlo o listiny, které již byly součástí správního spisu, jímž se dokazování ve správním soudnictví neprovádí. Zdravotní stav žalobce v rozhodném období neprokazuje ani předložená kopie novinového článku. Jediným relevantním by mohl být zápis z jednání posudkové komise sociálního zabezpečení č. 01/2014 ze dne 16. 1. 2014 (Vojenského úřadu sociálního zabezpečení se sídlem v Bratislavě), jenž stanovil invaliditu žalobce pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, pro který není schopný vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání, neboť pokles jeho pracovní činnosti byl shledán ve výši 75 %, pročez žalobce není schopen žádné soustavné pracovní činnosti. Toto posouzení slovenské posudkové komise ze dne 16. 1. 2014 však nebylo závazné pro lékaře OSSZ ani ČSSZ vzhledem k tomu, že pro Českou republiku nebyla v nařízení č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 uvedeného nařízení, pročez posouzení zdravotního stavu pro účely stanovení stupně invalidity mohlo být provedeno výhradně podle českých právních předpisů. Na základě toho soud při jednání neprováděl ani důkaz listinou – zápis z jednání slovenské posudkové komise sociálního zabezpečení č. 01/2014 ze dne 16. 1. 2014. Provádění dokazování těmito listinami by bylo ve věci nadbytečné. Ve věci nebyly činěny další důkazní návrhy, pročez soud ukončil dokazování a s uvažováním konečných návrhů účastníků řízení přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
11. V nyní posuzované věci žalobce označil za sporný závěr žalované v tom, že hodnotila jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pouze invaliditou II. stupně, a že stanovila jeho pokles pracovní schopnosti pouze o 60 % (když slovenská posudková komise sociálního zabezpečení v posudku ze dne 16. 1. 2014 u žalobce vyhodnotila sníženou pracovní schopnost o 75 %). Žalobce má za to, že přiznaná míra invalidity neodpovídá jeho zdravotnímu stavu. Vzhledem k chybným závěrům žalované o jeho zdravotním stavu, žalobce požadoval zrušit napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátit s tím, že bude muset znovu a řádně posoudit zdravotní stav žalobce. Vzhledem k uvedeným námitkám žalovaná navrhl, aby byl ve věci vypracován posudek Posudkové komise MPSV ČR, k čemuž také krajský soud v průběhu soudního řízení přistoupil. Uvedený posudek Posudkové komise MPSV ČR ze dne 14. 5. 2019 byl při soudním jednání proveden jako stěžejní důkaz (viz výklad níže).
12. Podle § 38 ZDP má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se ad a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř. byl-li přiznán starobní důchod podle § 31,

pokud nedosáhl důchodového věku, nebo ad b) stal se invalidním následkem pracovního úrazu.

13. Právní úprava posuzování invalidity a podmínek nároku na invalidní důchod je obsažena v § 38 a § 39 ZDP. Ust. § 39 ZDP upravuje 3 stupně invalidity. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně [§ 39 odst. 2 písm. a) ZDP]. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně [§ 39 odst. 2 písm. b) ZDP], a konečně v případě poklesu nejméně o 70 %, jde o invaliditu III. stupně [§ 39 odst. 2 písm. c) ZDP].
14. Při určování poklesu pracovní schopnosti se mj. bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o tzv. stabilizovaný zdravotní stav a zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován (dále též schopnost rekvalifikace a schopnost využití zachované pracovní schopnosti).
15. Podle § 41 odst. 3 ZDP se při změně stupně invalidity nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity.
16. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné po 31. 12. 2009 platí, že zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s.ř.s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43, přístupný na www.nssoud.cz).
17. Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý

zdravotní stav, procentní míry poklesu pracovní schopnosti, stupeň invalidity, den vzniku invalidity, den změny stupně invalidity nebo den zániku invalidity, schopnosti využití zachované pracovní schopnosti podle § 5 u pojištěnce, jehož míra poklesu pracovní schopnosti činí nejméně 35 % a nejvíce 69 %, a zda je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Obligatorní náležitostí posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35%, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 19/2012-18, přístupný na www.nssoud.cz).

18. Krajský soud doplnil dokazování, tedy vyžádal a provedl důkaz posudkem Posudkové komise MPSV ČR ze dne 14. 5. 2019. Krajský soud především shledal, že předmětný posudek má všechny formální náležitosti ve smyslu § 7 vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž PK MPSV ČR zasedala v řádném složení za účasti odborného lékaře – neurologa. Obsahově krajský soud shledal, že předmětný posudek vycházel z úplné zdravotnické dokumentace, žalobce byl jednání přítomen a rovněž přešetřen přísedícím lékařem neurologem. Krajský soud považuje tento posudek za úplný a přesvědčivý ve smyslu ustálené judikatury. Posudková komise za účasti odborného lékaře z oboru neurologie hodnotila zdravotní stav žalobce na základě lékařských nálezů v posudkové dokumentaci a dále nálezů ve zdravotní dokumentaci žalobce. Po zhodnocení odborných lékařských nálezů citovaných v posudku, včetně kompletní zdravotní dokumentace ošetřujícího praktického lékaře žalobce (MUDr. O. P.), komise shrnula, že u žalobce jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je spastická paraparéza DKK jako reziduum po úrazové inkompletní transversální lézi míšní ve výši TH10 (autonehoda 17. 8. 1981). Pokles pracovní schopnosti PK MPSV ČR hodnotila dle kapitoly VI., položky 8i) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. ve výši 60 %. Šlo tedy o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50 %, nedosahoval však více než 69 %, což odpovídá II. stupni invalidity podle § 39 odst. 2 písm. b) ZDP, avšak nešlo o invaliditu III. stupně. K datu vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce invalidní, a to následkem úrazu ze dne 17. 8. 1981.
19. V posudkovém zhodnocení posudková komise uvedla, že u žalobce jde o závažné omezení funkce dvou končetin, s omezením hybnosti a síly, s poruchou stoje a chůze, s přihlédnutím k poruše funkce močového měchýře. Horní hranici z daného rozmezí 50 – 70 % nelze stanovit, neboť se nejedná o těžkou paraparézu DKK, žalobce je schopen chůze, přičemž v posledním neurologickém doloženém vyšetření z roku 2015 je popsána oboustranná instabilita DKK v Mingazinim, s poklesem pravého bérce o 30 stupňů. Žalobcův stav nelze hodnotit jako stav těžký. Žalobce je schopen pracovního zařazení v podstatně menším rozsahu a intenzitě, s vyloučením dlouhodobého stoje a chůze. Doba platnosti posudku byla stanovena jako trvalá, přičemž vznik invalidity II. stupně byl stanoven ke dni 16. 1. 2014.
20. Krajský soud považuje posudkové hodnocení PK MPSV ČR za úplné a přesvědčivé, neboť komplexně zhodnotila zdravotní postižení žalobce a jeho možnost vykonávat pracovní

činnost pouze v podstatně menším rozsahu a intenzitě, s vyloučením dlouhodobého stoje a chůze. Krajský soud tak považuje skutkový stav doplněný předmětným posudkem PK MSV ČR za řádně zjištěný a úplný.

21. Vzhledem k výše uvedenému nebylo možno přisvědčit žalobci v jeho žalobních námitkách, neboť provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce bylo třeba skutečně k datu vydání napadeného rozhodnutí považovat za invalidního ve II. stupni invalidity, neboť jeho pracovní schopnost poklesla o 60 %. Současně tak nebyly splněny podmínky pro to, aby žalobci byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu III. stupně, kde musí činit pokles pracovní schopnosti nejméně 70 % z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Posudková komise MPSV ČR také uvedla, že nemohla v případě žalobce z daného rozmezí 50 – 70 % stanovit horní hranici, neboť v případě žalobce nešlo o těžkou paraparézu DKK, žalobce je schopen chůze a jeho zdravotní stav nelze hodnotit jako těžký. Dále z posudkového hodnocení a závěru posudkové komise MPSV ČR vyplynulo, že nebyly zjištěny nové posudkově významné skutečnosti, které by nebyly hodnoceny již v předcházejícím posudku, a které by mohly být podkladem pro změnu posudkového závěru.
22. Krajský soud pro úplnost k věci uvádí, že v posuzované věci nemohl vycházet z hodnocení zdravotního stavu provedeného slovenskou posudkovou komisí sociálního zabezpečení dne 16. 1. 2014, na kterou se žalobce odvolával, a podle které pokles jeho pracovní schopnosti činil 75 %, což by i podle českého práva potvrzovalo vyšší (III.) stupeň invalidity.
23. Podle čl. 46 odst. 3 nařízení č. 883/2004 *je rozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity žadatele závazné pro instituci kteréhokoliv jiného dotčeného členského státu, pokud je v příloze VII. potvrzena shoda mezi právními předpisy těchto členských států o podmínkách týkajících se stupně invalidity.*
24. Právní předpisy závazné pro přiznání invalidity a invalidního důchodu se v jednotlivých zemích tedy mohou lišit, jak je tomu i v případě České a Slovenské republiky. Výsledek řízení ve Slovenské republice tak nemusí odpovídat posudkovému závěru v České republice. V posuzovaném případě nebylo možné ani aplikovat čl. 46 odst. 3 nařízení, neboť v příloze VII. Nařízení nebyla potvrzena shoda mezi právními předpisy České republiky a Slovenské republiky. Posouzení zdravotního stavu žalobce pro účely invalidity pak muselo být provedeno výhradně dle českých právních předpisů, přičemž bylo shledáno, že žalobce splňoval podmínku invalidity II. stupně. Z tohoto důvodu je výsledek řízení o určení míry invalidity žalobce před slovenskými správními orgány zcela irelevantní pro rozhodnutí ČSSZ ve věci invalidity žalobce.
25. Krajský soud tak shledal, že napadené rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně, bylo vydáno na základě dostatečně a správně zjištěného skutkového stavu. Soud sice chápe obtížnou situaci žalobce, nicméně v řízení bylo vycházeno z odborného lékařského posouzení jeho zdravotního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. rozsudku). Žalované nelze náhradu nákladů řízení ze zákona vzhledem k povaze věci přiznat podle § 60 odst. 2 s.ř.s. (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.